

Sygn. akt I C 1695/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Joanna Dalba

Protokolant: Anna Szwed

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Agencji (...)

przeciwko Bankowi (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Banku (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki Agencji (...) kwotę 25.229,37 zł (dwadzieścia pięć tysięcy dwieście dwadzieścia dziewięć złotych i trzydzieści siedem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 2 maja 2014 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego Banku (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki Agencji (...) kwotę 9.857,43 zł (dziewięć tysięcy osiemset pięćdziesiąt siedem złotych i czterdzieści trzy grosze) tytułem odsetek ustawowych od kwoty 25.229,37 zł za okres od 2 maja 2011 roku do dnia 2 maja 2014 roku;
3. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
4. zasądza od pozwanego Banku (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki Agencji (...) w W. kwotę 1.568,72 zł (jeden tysiąc pięćset sześćdziesiąt osiem złotych i siedemdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.023,36 zł (jeden tysiąc dwadzieścia trzy złote i trzydzieści sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
5. zasądza od powódki Agencji (...) w W. na rzecz pozwanego Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 1.386,39 zł (jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt sześć złotych i trzydzieści dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.376,64 zł (jeden tysiąc trzysta siedemdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1695/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 maja 2014 roku (data nadania- k.84) powódka Agencja (...) w W. reprezentowana przez r. pr. W. R. (pełnomocnictwo – k. 6) wniosła przeciwko pozwanemu Bankowi (...) S.A. z siedzibą w W. o zasądzenie kwoty 25.229,37 zł tytułem zwrotu należności głównej, kwoty 57.079,69 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 25.229,37 zł wyliczonych na dzień 2 maja 2014 roku, dalszych odsetek ustawowych od kwoty 25.229,37 zł. za okres od dnia 2 maja 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania. W uzasadnieniu pełnomocnik powódki wskazał, że powódka udzielała dopłat do oprocentowania kredytów przeznaczonych na finansowanie przedsięwzięć, o których mowa w § 1 - 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1996 roku w sprawie szczegółowych kierunków

działań Agencji (...) oraz sposobów ich realizacji. W dniu 3 kwietnia 1996 roku powódka zawarła z Bankiem (...) S.A. w L., którego następcą prawnym jest Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowę nr (...), której przedmiotem były zasady, warunki i tryb przekazywania dopłat ze środków powódki do oprocentowania kredytów udzielanych przez Banki na cele enumeratywnie wymienione w § 1 umowy. W umowie uregulowane zostało również, w jakich okolicznościach kredytobiorca oraz bank zobowiązani będą do zwrotu dopłat wraz z ustawowymi odsetkami za okres od dnia otrzymania środków do dnia ich zwrotu do powódki. W dniu 6 lutego 1997 roku Bank (...) S.A. zawarł z M. i P. O. umowę kredytową, na podstawie której udzielił kredytobiorcom kredytu preferencyjnego na utworzenie gospodarstwa rolnego przez kredytobiorców do 40 roku życia w kwocie 34.398,00 zł. Do oprocentowania kredytu udzielonego M. i P. O. strona powodowa udzieliła dopłat do odsetek w okresie od marca 1997 r. – grudnia 2002 r. w łącznej wysokości 25.229,37 zł. Pełnomocnik powódki wyjaśnił, iż w związku z utraceniem przez kredytobiorców prawa do dopłat do oprocentowania kredytu, wskutek zaprzestania obsługi zadłużenia w dniu 31 grudnia 2002 roku, pozwany był zobligowany do dochodzenia od kredytobiorcy zwrotu udzielonych już dopłat, wraz z ustawowymi odsetkami oraz do wstrzymania dalszych dopłat. Umowa kredytu z M. i P. O. została wypowiedziana przez pozwanego w dniu 24 sierpnia 2006 roku. Jednakże pozwany, wbrew powyższym uregulowaniom, nie przystąpił do procedury egzekucyjnej o czym poinformował powódkę w piśmie z dnia 3 grudnia 2007 roku, jednocześnie składając odmienne od poprzednio złożonych oświadczenia o braku dokonania wypowiedzenia. Strona powodowa wskazała, że na podstawie wyliczenia pozwanego kwota 25.229,37 zł stanowiła dopłaty powódki do odsetek z tytułu zawartej umowy kredytu między pozwanym a M. i P. O.. Mimo wezwań do zwrotu kwoty 25.229,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi pozwany odmówił zwrotu ww. zobowiązania **(pozew z załącznikami – k. 1-83)**.

W odpowiedzi na pozew pozwany Bank (...) S.A. zastępowany przez r.pr. M. K. (pełnomocnictwo – k. 96) wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanego potwierdził, że w dniu 2 kwietnia 1996 roku powódka zawarła z poprzednikiem prawnym pozwanego umowę, która następnie została rozwiązana i zastąpiona przez kolejne umowy. Obecnie w stosunku do dochodzonego pozwem roszczenia obowiązuje umowa nr (...) z dnia 21 listopada 2005 roku. Pozwany nie kwestionował również, iż udzielił M. i P. O. w dniu 6 lutego 1997 roku kredytu preferencyjnego na kwotę 34.398,00 zł, ani faktu, że kredyt nie został spłacony w terminie. (k.91-91v.). Pozwany podniósł, że nie zaktualizowały się okoliczności zwrotu dopłat do kredytu. Wskazał, że mimo sporządzenia pisma zawierającego oświadczenie o wypowiedzeniu nie było ono skuteczne, bowiem nie wysłał wskazanego pisma pozwanym. Wysłał jedynie wezwanie do zapłaty, jednocześnie dokonał rozliczenia kredytobiorców w dniu 3 grudnia 2007 roku, na podstawie załącznika nr 1 do umowy współpracy nr (...) z dnia 21 listopada 2005 roku. Nadto podniósł także zarzut nadużycia prawa polegający na dochodzeniu przez pozwanego kwoty dopłat w sytuacji spłaty przez kredytobiorców kredytu w całości jako zachowanie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego oraz zarzut przedawnienia zarówno świadczenia głównego jak i odsetek. **(odpowiedź na pozew z załącznikami – k. 90 – 155)**.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 kwietnia 1996 roku w W. pomiędzy Agencją (...) z siedzibą w W. (zwaną dalej Agencją) a Bankiem (...) S.A. w L. (zwanym dalej (...)) zawarta została umowa Nr (...), przedmiotem której były zasady, warunki i tryb przekazywania dopłat ze środków Agencji do oprocentowania kredytów udzielanych ze środków własnych (...) na utworzenie lub urządzenie gospodarstw rolnych przez osoby, które nie przekroczyły 40 roku życia, zwanych dalej dopłatami, zgodnie z § 11 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1996 roku w sprawie szczegółowych kierunków działań Agencji (...) oraz sposobów ich realizacji (Dz.U. Nr 16, poz. 82).

Zgodnie § 8 ust. 4 lit. b dopłaty do oprocentowania kredytu podlegają zwrotowi wraz z odsetkami ustawowymi za okres od daty ich otrzymania, a dalsze dopłaty nie przysługują w przypadku: zaprzestania prowadzenia gospodarstwa, obsługi kredytu lub wykorzystania kredytu niezgodnie z przeznaczeniem określonym w planie przedsięwzięcia i umowie kredytowej. **(umowa nr (...) – k.68-75)**.

W dniu 6 lutego 1997 roku pomiędzy (...) a P. i M. O. została zawarta umowa nr (...) o kredyt na utworzenie gospodarstwa rolnego przez osoby, które nie przekroczyły 40 roku życia. Na podstawie tej umowy (...) udzielił

P. i M. O. kredytu w kwocie 34.398,- złotych na okres od 6 lutego 1997 roku do dnia 30 grudnia 2003 roku na sfinansowanie zakupu gruntów ornych o powierzchni 2,58 hektara wraz budynkami. Kredyt ten miał charakter preferencyjny, którego oprocentowanie objęte było dopłatą ze środków Agencji; udzielany był według zasad i na warunkach określonych ww. rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1996 roku w sprawie szczegółowych kierunków działań Agencji (...) oraz sposobów ich realizacji (Dz.U. Nr 16, poz. 82) oraz zgodnie z umową Nr (...) z dnia 3 kwietnia 1996 roku zawartą pomiędzy Agencją a (...).

W czasie trwania umowy kredytu nr 7/MR/97, pomiędzy Agencją a (...) (później zaś pomiędzy Agencją a następcą prawnym (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W., zwanym dalej Bankiem) zostały zawierane kolejne umowy dotyczące udzielania dopłat do kredytów w zakresie urządzania lub tworzenia gospodarstw rolnych przez osoby poniżej 40 roku życia. Umowy te zastępowały i rozwiązywały poprzednie. **(umowa nr (...) z dnia 14 kwietnia 1997 roku - k.52-53verte, k.66-67verte; umowa nr (...) z dnia 25 marca 1999 roku – k.48-51 verte, k.62-65verte; umowa nr (...) z dnia 23 grudnia 1999 roku- k.40-47verte, k.54-61verte; umowa nr (...) z dnia 11 stycznia 2002 roku- k. 24-31 umowa nr (...) z dnia 21 listopada 2005 roku- k.32-39).**

W umowach nr (...) z dnia 23 grudnia 1999 roku, nr (...) z dnia 11 stycznia 2002 roku, nr (...) z dnia 21 listopada 2005 roku znajdował się tożsamy zapis § 6 ust. 1 i 2 zgodnie, z którym Agencja udziela Bankowi dopłat z zastrzeżeniem warunku, że jeżeli zaistnieją przesłanki zwrotu dopłat określone w załączniku nr 1, Bank zobowiązany jest do wyegzekwowania we własnym imieniu i na swoją rzecz od kredytobiorcy zwrotu części oprocentowania wynikającego z kredytu oraz przelania go na rachunek Agencji niezwłocznie od daty wyegzekwowania. W myśl ust. 2 umowy zwrot należności, o której mowa w ust. 1 obejmuje kwotę równą dotychczas udzielonym dopłatom wraz z odsetkami proporcjonalnie do zaangażowanych przez Bank (...) środków finansowych według stanu na dzień wszczęcia postępowania egzekucyjnego bądź dobrowolnej spłaty. **(§ 6 umów -k.57, k.28, k.36verte).**

W dniu 21 listopada 2005 roku została zawarta pomiędzy (...) Bankiem umowa nr (...). Zgodnie z § 14 ust.3 umowy zobowiązania wynikające z dotychczas udzielonych przez Bank kredytów m. in. na utworzenie lub urządzenie gospodarstw rolnych przez osoby które nie przekroczyły 40 roku życia – symbol MR regulowane są w trybie i na warunkach tej umowy, przy czym do zwrotu dopłat stosuje się postanowienia § 6-8, natomiast przesłanki zwrotu dopłat ocenia się według umów obowiązujących Agencję i Bank w dniu udzielenia kredytu.

Stosownie do treści § 9 ust. 4 punkt 4 ww. umowy Bank zobowiązany jest do dochodzenia należności (w przypadkach, o których mowa w paragrafach 6 i 7) niezwłocznie po zaistnieniu okoliczności uzasadniających zwrot dopłat i nie dopuszczenia do przedawnienia tych wierzytelności. **(umowa nr (...) z dnia 21 listopada 2005 roku – k.32-40).**

M. i P. O. nie spłacali terminowo należności z kredytu nr 7/MR/97 wobec czego po ich stronie powstało zadłużenie w 2002 roku. Mimo powyższego Bank nie dochodził należności od wymienionych osób, aż do 2006 roku. Nie informował jednocześnie Agencji o istniejących podstawach do wypowiedzenia kredytu i żądania zwrotu dopłat z odsetkami **(bezsporne).**

W dniu 24 sierpnia 2006 roku Bank sporządził wezwanie do zapłaty kwoty 1.139,04 złotych skierowane do P. i M. O. oraz oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytowej nr (...) z dnia 06 lutego 1997 roku. Wezwanie do zapłaty zostało wysłane P. i M. O.. **(bezsporne, wezwanie do zapłaty - k.22, wypowiedzenie – k.23).**

W piśmie z dnia 29 czerwca 2007 roku Bank poinformował Agencję, że wypowiedział umowę kredytu udzielonego P. i M. O., zaś przyczyną wypowiedzenia było zaprzestanie obsługi zadłużenia przez kredytobiorców z końcem 2002 roku oraz brak kontaktu z ich strony w związku z przysłanymi wezwaniami do zapłaty, co skutkowało wypowiedzeniem umowy kredytowej i rozpoczęciem działań windykacyjnych. Nadto załączył kopie wezwania do zapłaty oraz wypowiedzenia umowy kredytowej z dnia 24 sierpnia 2006 roku. **(pismo z dnia 29 czerwca 2007 roku- k.21).**

W dniu 18 lipca 2007 roku Dyrektor ds. bankowości indywidualnej I, II i III oddziału (...) w K. oraz oddziału (...) w J. A. K. -podjął decyzję o wyrażeniu zgody na odstąpienie od naliczania kwoty dopłat przeznaczonych do zwrotu na rzecz Agencji oraz naliczania odsetek ustawowych od tych dopłat z tytułu umowy o kredyt nr 16/MR/96 z dnia 10 października 1996 roku. **(decyzja - k.136).**

Pismem z dnia 8 sierpnia 2007 roku Agencja zażądała wyjaśnień dlaczego Bank wypowiedział kredyt dopiero w dniu 24 sierpnia 2006 roku pomimo upływu terminu jego spłaty w dniu 31 grudnia 2003 roku. **(pismo- k.14).**

W odpowiedzi z dnia 6 listopada 2007 roku Bank odmiennie poinformował Agencję, że nie było postaw do wypowiedzenia umowy kredytu w dniu 24 sierpnia 2006 roku P. i M. O., bowiem umowa wygasła w dniu 31 grudnia 2003 roku. Nadto wskazał, że w dniu 24 sierpnia 2006 roku przesłano kredytobiorcom jedynie wezwanie do zapłaty, zaś znajdujące się w aktach oświadczenie o wypowiedzeniu nie zostało wysłane. **(pismo – k.20).**

W piśmie z dnia 3 grudnia 2007 roku Bank poinformował, że w dniu 18 lipca 2007 roku podjął decyzję o zastosowaniu zapisów umożliwiających nie zwracanie dopłat do oprocentowania kredytu udzielonego M. i P. O.. Jednocześnie wskazał, że kredytobiorcy w dniu 20 września 2007 roku dokonali całkowitej spłaty zadłużenia wobec banku, zaś według stanu na dzień 18 lipca 2007 roku dopłaty Agencji z tytułu odsetek od ww. kredytu wyniosły 25.229,37 zł, zaś odsetki ustawowe 35.371,78 zł. **(pismo – k.-11).**

W piśmie z dnia 7 kwietnia 2008 roku Agencja wskazała, że M. i P. O. nie spełniali wymogów pozwalających na wydanie decyzji o nie zwracaniu dopłat do oprocentowania udzielonego im kredytu z uwagi na wygaśnięcie umowy kredytowej w dniu 31 grudnia 2003 roku. **(pismo – k.10).**

Agencja dwukrotnie (tj. w dniu 24 sierpnia 2008 roku oraz w dniu 14 października 2009 roku) zwracała się do Banku, na jakim etapie jest egzekucja dopłat wobec M. i P. O.. **(pisma – k.12, k.13).**

W dniu 30 czerwca 2010 roku Agencja wezwała Bank do zapłaty kwoty 25.229,37 zł tytułem niezwróconych dopłat oraz kwoty 44.490,60 zł tytułem odsetek ustawowych na dzień 28 czerwca 2010 roku. W wezwaniu wskazała na naruszenie przez Bank § 6 ust.1 oraz § 9 ust. 4 pkt. 4 umowy nr (...) z dnia 21 listopada 2005 roku polegające na niedochodzeniu należności z tytułu zwrotu dopłat wraz odsetkami ustawowymi. **(wezwanie do zapłaty – k.8).**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wszechstronnej analizy akt sprawy, na które złożyły się dokumenty wskazane i opisane w treści, których autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu i które nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. K. w zakresie, w jakim korespondują one z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie w postaci dokumentów. Należy jednak wskazać, że zeznania te w większości były ogólnikowe, gdyż świadek nie pamiętał wielu szczegółów co do sprawy kredytu dla Państwa O..

Zebrane dowody stanowiły wystarczającą podstawę do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w części zasługiwało na uwzględnienie. Powód wykazał roszczenie co do wysokości należności głównej, jednakże roszczenie w zakresie należności ubocznych z uwagi na podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia podlegało ograniczeniu do okresu trzech lat licząc od dnia wniesienia pozwu.

W niniejszej sprawie powódka dochodziła zwrotu kwoty dopłat do kredytu z ustawowymi odsetkami, w oparciu o kwotę dopłat wyliczoną i otrzymaną przez pozwanego w ramach transz przelewanych zgodnie z zapotrzebowaniem, zaś pozwany do zamknięcia rozprawy nie kwestionował przedstawionego przez siebie wyliczenia i otrzymania dopłat. Nie było przy tym spornym zawarcie przez strony kolejnych umów przewidujących dopłaty do kredytów preferencyjnych.

Sporną kwestią była możliwość domagania się zwrotu dopłat oraz należności ubocznych wobec opóźnień z winy kredytobiorców (osób trzecich).

W pierwszej kolejności wskazać należy, że nie zasługuje na uwzględnienie stanowisko pozwanego o przesłaniu kredytobiorcom jedynie wezwania do zapłaty zaległych należności, mimo sporządzenia w tym samym dniu oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. W ocenie Sądu takie stanowisko jest sprzeczne zarówno z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, jak również pozostaje w sprzeczności z wcześniejszą deklaracją pozwanego o dokonaniu wypowiedzenia.

Nietrafna jest w opinii Sądu argumentacja pozwanego wskazująca na podjęcie przez pozwanego decyzji o odstąpieniu od naliczania kwoty dopłat do oprocentowania do kredytu przeznaczonych do zwrotu Agencji w oparciu o załącznik nr 1 do umowy nr (...). Wskazać należy bowiem, iż okres kredytowania M. i P. O. upłynął w dniu 31 grudnia 2003 roku, zaś nowe zasady kredytowania umożliwiające możliwość odstąpienia od naliczania kwot dopłat do kredytu weszły w życie 8 sierpnia 2006 roku.

Na marginesie należy dodać, że wskazywana przez pozwanego decyzja o wyrażeniu zgody na odstąpienie od naliczania kwoty dopłat przeznaczonych do zwrotu na rzecz Agencji oraz naliczania odsetek ustawowych od tych dopłat z dnia 18 lipca 2007 roku (k. 136) dotyczyła kredytu o nr(...)z dnia 10 października 1996 roku nie zaś kredytu nr (...) z dnia 6 lutego 1997 roku (k.76).

Niezasadny jest również zarzut pozwanego naruszenia art. 5 k.c. Przede wszystkim pozwany nie wskazał, jakie konkretnie zasady współżycia społecznego zostały naruszone a to on powołując się na tę okoliczność powinien je wskazać i uzasadnić. Zasady współżycia społecznego powinny być skonkretyzowane. Oznacza to obowiązek powołania się na określoną, sformułowaną zasadę współżycia społecznego lub zasady współżycia społecznego, gdyż tylko w ten sposób można zapobiec niepożądanemu subiektywizmowi i aby mogło żądanie pozwu odnieść skutek powinno wskazywać, jakie to zasady współżycia społecznego - w okolicznościach sprawy - zostały naruszone (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2001 roku, IV CKN 475/00, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2001 roku, V CKN 1335/00). Powołanie się, więc ogólnie na naruszenie zasad współżycia społecznego i pozostawienie dokonania tej swoistej subsumcji sądowi, nie jest w tej sytuacji uprawnione, gdyż Sąd zastępowałby w tej sytuacji pełnomocnika pozwanej, nie znając wszakże ani jej intencji ani intencji powoda. Zgodnie z art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Wskazać należy, że w ocenie Sądu pozwany jako podmiot będący przedsiębiorcą posiadającym stały zespół do obsługi prawnej nie może powoływać się, iż dochodzenie przez powódkę od niego kwoty odpowiadającej udzielonej dopłacie narusza zasady współżycia społecznego. Pozwany samodzielnie podejmując decyzję o odstąpieniu od egzekucji dopłat od kredytobiorców musiał się bowiem liczyć, iż sam z tego tytułu może odpowiadać.

Niezasadne jest także stanowisko pozwanego, iż roszczenie zwrotu przekazanych dopłat ma charakter świadczenia okresowego i podlega trzyletniemu okresowi przedawnienia.

Sąd Rejonowy w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w orzeczeniu z dnia 4 listopada 2011 roku o sygn. I CSK 799/10, który w tożsamej sprawie stwierdził, że o ile: „samo przekazywanie dopłat do kredytu udzielanego przez pozwany Bank może zostać zakwalifikowane, jako świadczenie o charakterze okresowym, to żądanie ich zwrotu w związku z naruszeniem przez Bank postanowień umowy, łączącej go z powodową Agencją, jest niewątpliwie świadczeniem jednorazowym. Mamy tu do czynienia z żądaniem zapłaty określonej kwoty pieniężnej. Jest to więc klasyczny przykład świadczenia jednorazowego. Przedawnienie roszczenia o zapłatę tej kwoty wynosi więc dziesięć lat, skoro bezspornym jest, że przysługuje ono stronie nie prowadzącej działalności gospodarczej oraz nie jest to świadczenie okresowe, ani żaden przepis prawa nie przewiduje krótszego terminu przedawnienia.”

Powyższe znalazło również potwierdzenie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie w wyroku z dnia 19 grudnia 2012 roku w sprawie o sygn. I ACa 195/12.

Tym samym za odosobniony pogląd, tutejszy sąd uznał stanowisko wyrażone w orzeczeniu Sądu Apelacyjnego w Warszawie o sygn. VI ACa 644/13, iż do roszczeń z tytułu zwrotu dopłat jako świadczeń okresowych ma zastosowanie trzyletni termin przedawnienia. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie, nie podziela powyższego stanowiska.

W niniejszej sprawie ponadto wątpliwości budziła kwestia, od kiedy należy liczyć wskazany dziesięcioletni termin przedawnienia. W opinii Sądu termin przedawnienia roszczeń powódki wobec pozwanego nie może się pokrywać z terminem przedawnienia roszczeń pozwanego wobec kredytobiorców, bowiem powód i pozwany są innymi podmiotami prawnymi, a w konsekwencji inny jest charakter prawny roszczenia powoda (świadczenie jednorazowe) i roszczenia pozwanego wobec kredytobiorców, pozostającego w związku z jego działalnością gospodarczą.

W ocenie Sądu z uwagi na odstąpienie przez pozwanego od prowadzenia egzekucji wobec kredytobiorców w dniu 18 lipca 2007 roku, o czym pozwany poinformował powódkę pismem z dnia 3 grudnia 2007 roku, od tego dnia mógł najwcześniej się rozpocząć bieg terminu przedawnienia roszczenia Agencji wobec Banku.

Mając na uwadze, iż pozew wniesiony został w dniu 2 maja 2014 roku (data nadania) roszczenie powódki w zakresie żądania zapłaty kwoty udzielonych dopłat do odsetek od kredytu tj. kwoty 25.229,37 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 maja 2014 roku do dnia zapłaty nie uległo przedawnieniu.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

W opinii Sądu skuteczny jest za to podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia dochodzonych świadczeń ubocznych. Odsetki za opóźnienie traktować należy jako świadczenie okresowe w rozumieniu art. 118 k.c. Powódka wystąpiła z pozwem w dniu 2 maja 2014 roku, zatem przedawnieniu uległy roszczenia sprzed 2 maja 2011 roku. Z uwagi na wyrażenie kwotowe żądania odsetek przez powódkę Sąd uwzględniając roszczenie z tytułu odsetek za okres od 2 maja 2011 roku do dnia 2 maja 2014 roku kwotowo wyraził wartość zasądzonego roszczenia z tytułu odsetek za ten okres.(pkt. 2 wyroku).

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo (pkt. 3 wyroku).

Należy zaznaczyć, iż podstawową zasadą dotyczącą kosztów procesu jest zasada odpowiedzialności za wynik postępowania. Stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Z kolei zgodnie z dyspozycją art. 100 k.p.c. zdanie drugie, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

W niniejszej sprawie Sąd jedynie w części uwzględnił powództwo. Sąd w oparciu o względy słuszności dokonał procentowego rozdzielenia kosztów procesu stosownie do wyniku postępowania, tj. stopnia uwzględnienia i nieuwzględnienia żądań i ustalił, iż powódka wygrała w 42,63%, zaś pozwany wygrał w 57,37 %.

Na koszty poniesione przez powoda składały się opłata od pozwu w kwocie 1.262,- złotych oraz koszty zastępstwa procesowego pełnomocnika w kwocie 2.400,- złotych ustalone w oparciu o § 6 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz opłata skarbową w kwocie 17 zł. Wobec faktu, iż powód przegrał sprawę w 57,37% Sąd zasądził od powoda zwrot części kosztów procesu poniesionych przez pozwanego, na które składają się koszty zastępstwa procesowego pełnomocnika w kwocie 2.400,- złotych ustalone w oparciu o § 6 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w pkt. 4 i 5 wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)